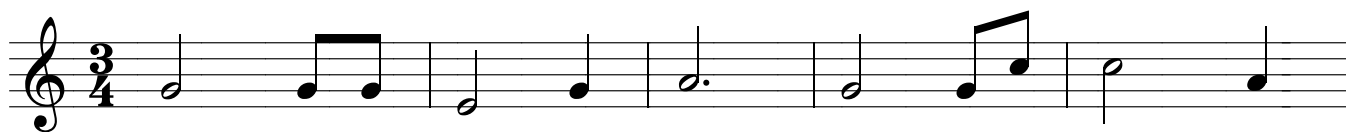
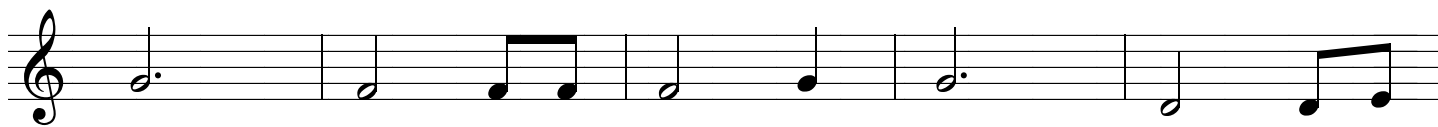

Em Qua Cầu Sừng Trắng

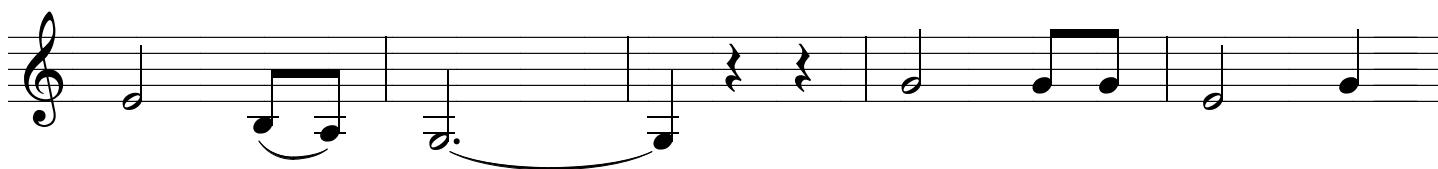
Cung Nhật
Thơ: Hù Đồ

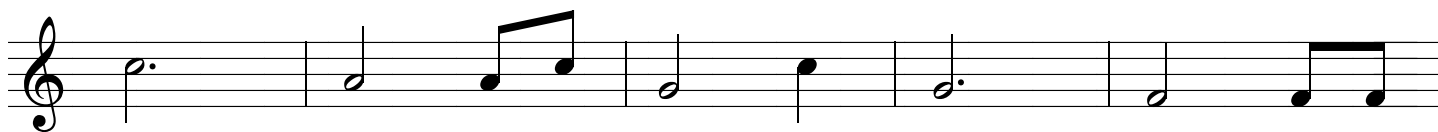
Em, em qua cầu sừng trắng. Tôi, tôi quính quáng còn

mê. Mưa, mưa bay không thấm áo. Mưa, mưa xóa

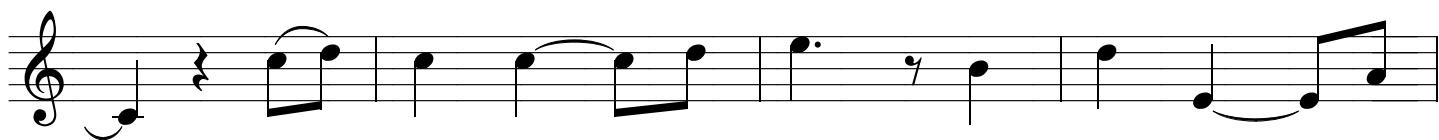
dấu hện thề. Mối, mối tôi dường khô

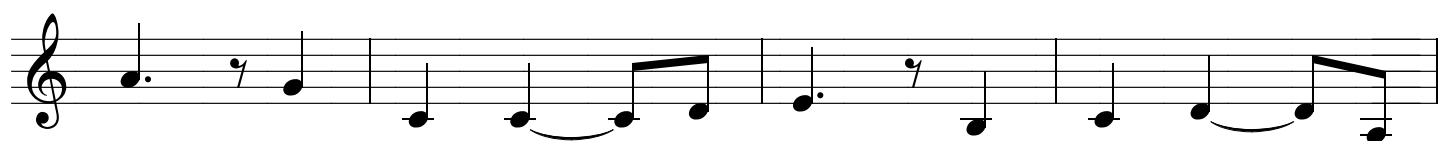
máu, gọi, gọi tên người rất đau. Nơi, nơi đâu

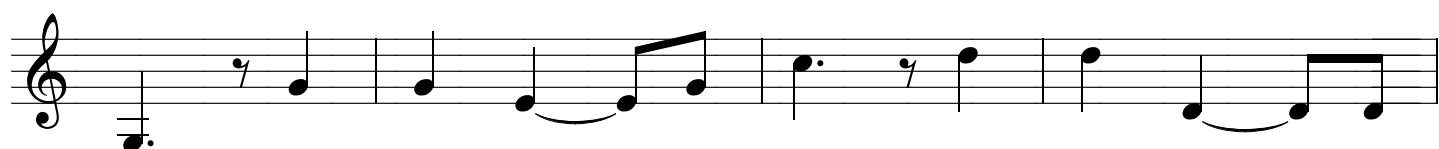
về nương náu? Giữa, giữa muôn trùng quanh hiu.

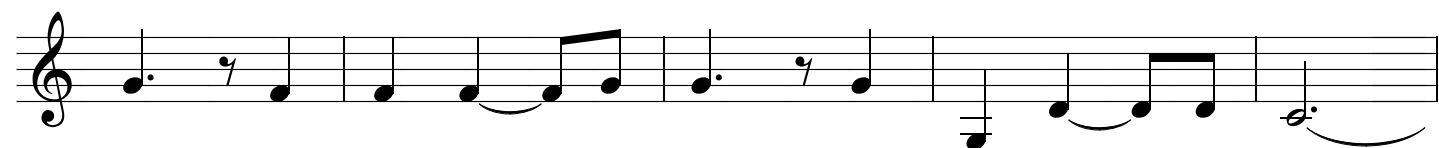
Chút hương em đánh rớt, bên góc đời hư

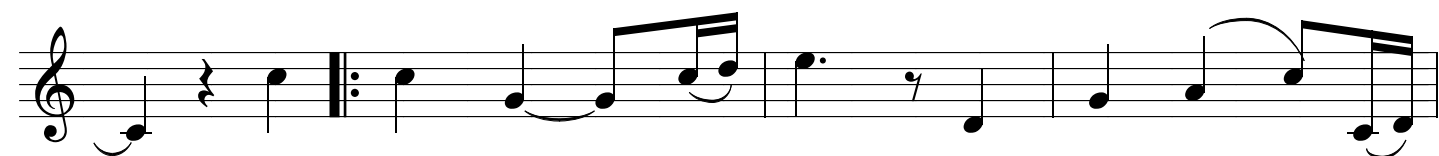
hao. Tôi quận hồn cúi xuống, vàng ôm dáng mộng

đào. Mưa ngang dòng nước mắt, ướt lối vào bể

dâu. Chân đi không chấm đất, biết về đâu, phương nào.

Em qua cầu sương trắng, ngọn mưa hắt về

đâu? Xin em đừng che dấu, chắc gì em không đau.